

РЕШЕНИЕ

№ 1440

гр. София, 13.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **2184** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на С. И. К., чрез адв. А. Ч., с която в условията на субективно и обективно съединяване са предявени срещу Комисията за защита от дискриминация (КЗД) искове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за сумата в размер на 22 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди и за сумата в размер на 2 920 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени в резултат на бездействие на комисията да се произнесе с акт по жалбата на ищцата, считано от 30.12.2020 г. (датата на образуване на административното производство) до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното заплащане на сумата.

Твърди се в исковата молба, че ищцата е претърпяла имуществени и неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на КЗД, предвид непроизнасянето на комисията по подадената през 2020 г. жалба за дискриминация. Сочи се, че на проведеното заседанието на 13.04.2022 г. процесуалният представител на ищцата не е поискал отвод на целия петчленен състав. Твърди се, че след това самоотвеждане на състава производството по преписка № 8/2021 г. е останало висящо пред КЗД въпреки няколкократните покани към органа да продължи производството и да го приключи с решение. Изтъква се, че такова действие не е предприето от страна председателя на КЗД в качеството ѝ на правно задължено лице по чл. 9, т. 1 и 2 от Правилата за производството пред КЗД. Сочи се, че след няколко години на очакване и покани към КЗД по жалба на ищцата срещу бездействието на КЗД е образувано адм. д. № 6786/2023 г. по

описа на Административен съд – София град. С определение № 2168/28.02.2024 г. по горното дело съдът е отменил изричния отказ, обективизиран в писмо с изх. № 44-00-2347 от 20.06.2023 г. на председателя на КЗД, като преписката е върната отново на органа за ново произнасяне в изпълнение на дадените задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона, а именно: да продължи административното производство по преписка № 8/2021 г. на КЗД и в едномесечен срок да издаде ИАА. Твърди се, че определението е влязло в сила на 29.08.2024 г. и въпреки дадените указания до настоящия момент липсва произнасяне от КЗД по жалбата на ищцата.

Сочи се в исковата молба, че от 30.12.2020 г. - датата на подаване на жалбата до КЗД, алтернативно от 13.04.2022 г., когато съставът се е отвел, производството по преписката е висящо и до настоящия момент не е налице решение по жалбата на ищцата, в резултат на което е претърпяла имуществени вреди, които се изразяват в заплатеното адвокатско възнаграждение и съдебни такси в производството пред КЗД и по адм. д № 6786/2023 г. и 12372/2024 г. по описа на Административен съд – София град, за периода от 30.12.2020 г. и в условията на евентуалност от 13.04.2022 г. до предявяването на исковата молба. По отношение на неимуществените вреди, се твърди че същите се съизмерими с претърпените от ищцата притеснения и фрустрация, причинени от прекомерните усилия, които се е наложило да полага, за да отстоява иначе гарантирани от редица закони и международни актове права и то пред национален орган, следящ за равнопоставеността и правата на човека, каквато е КЗД.

Искането до съда е да се постанови решение, с което да се осъди КЗД да заплати на ищцата сумата в размер на 2 920 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата в размер на 22 000 лева за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането до завеждане на исковата молба. Претендират се и сторените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от Комисията за защита от дискриминация, чрез юрк. Ч., с който се оспорва основателността на предявените искове, като се твърди, че не е налице бездействие на комисията, доколкото сроковете в административното производство пред КЗД са инструктивни, а не преклузивни, както и че пред бързината на производството следва да се предпочете неговото качество. Сочи се, че КЗД съгласно правомощията си е изпълнила задълженията си по закон. Твърди се, че ищцата не е представила по делото никакви доказателства за наличието на връзка между сочените бездействия на КЗД и твърдените в исковата молба негативни преживявания. Оспорва се да е налице твърдяното наличие на причинно-следствена връзка между деянията и имуществените и неимуществените вреди. Сочи се, че не са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор П., дава заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд - София град, като взе предвид изложените от страните доводи и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна :

Не се спори между страните, че административното производство пред КЗД е започнало по повод на подадена от С. И. К. жалба с вх. № 44-00-3914/30.12.2020 г. и уточняваща жалба с вх. № 44-00-245/05.07.2021 г., с оплакване за осъществена спрямо нея дискриминация от работодателя „Индустриал Комерс Ко“ АД и от И. П. по признака „пол“, „лично положение“, „обществено положение“, „семеино положение“, както и за осъществен „сексуален тормоз“ по смисъла на параграф 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр., в резултат на което е образувана преписка № 8/2021 г. От представената по делото административна преписка се установява, че по жалбата е извършено проучване по реда на чл. 59, ал. 1 и ал. 3 ЗЗДискр., въз основа на което е изготвен доклад-заключение от докладчика по преписката с предложение за насрочване на открито заседание, на

което да се разгледа жалбата. Установява се същи така, че първото открито заседание се е провело на 18 октомври 2021 г., второто заседание на 09 февруари 2022 г., след което е изготвено допълнение на доклада-заключение и производството е насрочено за открито заседание на 13.04.2022 г. От представения по делото протокол от проведено открито заседание на 13.04.2022 г. на Петчленен разширен заседателен състав на КЗД се установява, че всеки един от членовете на състава се е отвел от разглеждане на преписката, като повод за това процесуално действие е изявлението на процесуалният представител на жалбоподателката, че „Вече започва да подозира състава евентуално, че има нещо, обвързано с другата страна, защото след като нашите искания, които са законосъобразни и считаме, че са и резонни с оглед изясняване на преписката...“. Видно от протокола след направения отвод председателят на състава е изпратил преписката за предприемане на действия съгласно ЗЗДискр.

Видно от приетото като доказателство писмо с изх. № 44-00-2538/02.08.2022 г. на председателя на КЗД С. К. е била уведомена, че тъй като по преписка № 8/2021 г. в проведеното на 13.04.2022 г. открито заседание са направени искания за отвод от всички членове на Петчленния разширен заседателен състав, които отводи са във връзка с нейно становище с вх. № 44-00-842 от 02.03.2022 г., в което е изразено мнение по отношение на членовете на заседателния състав, че „не желаят по никаква причина да си вършат работата, което предположение е заявено и на заседанието на 13.04.2022 г., е налице обективна невъзможност да се сформира друг Петчленен състав, който да разгледа изложените в жалбата оплаквания за множествена дискриминация. Посочено е в писмото, че съгласно чл. 41 ЗЗДискр. КЗД се състои от 9 членове, а съгласно чл. 12 от Правилата за производство пред КЗД случаите на множествена дискриминация се разглеждат от разширен състав от петима членове, поради което и при наличието на пет отвода на членовете на КЗД не може да се сформира друг Петчленен състав.

С молба от 13.06.2023 г. процесуалният представител на ищцата е поискал от председателя на КЗД да образува нов тричленен или петчленен състав, който да проведе производството по преписката, като се изтъква, че повече от една година от последното заседание няма данни председателят на КЗД да е изпълнил това си задължение. В отговор на искането с писмо с изх. № 44-00-2347/20.06.2023 г. на председателят на КЗД, което е идентично по съдържание с първото писмо с изх. № 44-00-2538/02.08.2022 г., повторно се уведомява С. К., че е налице обективна невъзможност да се сформира друг Петчленен разширен заседателен състав, който да разгледа жалбата й.

Отказът на КЗД да се произнесе по същество на жалбата, обективиран в горното писмо, е оспорен по съдебен ред и отменен видно от представеното по делото влязло в законна сила определение № 2168 от 28.02.2024 г., постановено по адм. д № 6786/2023 г., по описа на Административен съд – София град.

Не се спори между страните, че въз основа на влязлото в сила на 29.08.2024 г. определение № 2168/28.02.2024 г. с разпореждане № 472/31.10.2024 г. производството по преписка № 8/2021 г. е възобновено, както и че до датата на приключване на устните заседания по делото няма произнасяне на КЗД с решение по същество на жалбата.

По делото са събрани гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели, които дават показания за психическото и здравословното състояние на ищцата Свидетелката Т. Т. П. дава сведения, че в резултат на бездействието на КЗД от 2022 г. до настоящия момент, през който период няма разрешение във връзка с оплакванията на С. за осъществена спрямо нея дискриминация, същата е изпаднала в сериозна депресия, не е искала да разтоваря с близките си, започнала е да отказва покани за срещи и разговори с приятелите си, като се е дистанцирала от всички. Свидетелката дава показания, че оплакванията на С. са били по отношение на г-н П.,

който се е държал непристойно и унизително с нея, за което поведение самата тя е била свидетел. Посочва също така, че най-силно се е впечатлила и замислила какво се случва със С., когато я поканила заедно да изберат автомобил и в отговор на това С. е заявила, че не иска да чува повече за коли. Пояснява, че С. е имала отношение към колите, те са били в кръвта ѝ, нямало изложение на автомобили, на което да не е присъствала, както и че тя е една от малкото жени в страната в този бизнес. Дава показания, че е съветвала С. да потърси помощ и да продължи напред в тази насока с бизнеса с автомобили, но тя категорично е отказвала с обяснението, че не може да намери изход и не знае какво да прави. Според свидетелката С. е била изключително разочарована и несигурна. Свидетелката А. Г. Д. дава показания, че от С. знае за подадената през 2020 г. жалба до КЗД за оказания ѝ психически и сексуален тормоз на работното място от г-н П., изразяващ се в унизително поведение към нея, попипване и пощипване. Посочва, че С. има семейство и по никакъв начин не е давала повод за такова отношение, поради което се е чувствала унижена и след като не е получила становище от КЗД, което да я подкрепи, е започнала да има здравословни проблеми, като най-тежкият. Според свидетелката ищцата, която е била изпълнителен директор на Хюндай, след това забавяне на случая в КЗД е започнала да не иска да работи и да не се занимава с нищо, въпреки че е била уникален търговец на коли.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна :

За да възникне отговорност за вреди, причинени от държавата или общините на граждани или юридически лица, съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия, следва да бъдат кумулативно осъществени следните елементи от фактическия състав на деликтната отговорност: наличие на незаконосъобразни действия или бездействия, вследствие на които е настъпила вреда, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразни действия или бездействия. Съобразно правилата за разпределението на доказателствената тежест горните обстоятелства следва да бъдат доказани от ищеца, в качеството му на страна, в чийто интерес е установяването на тези факти, а ответника следва да установи обстоятелствата, водещи до отпадане на отговорността му. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на КЗД с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Страните не спорят по фактите, доколкото няма спор по делото по отношение на датата на подаване на жалбата пред КЗД - 30.12.2020 г., датата на откритото заседание, на което членовете на Петчленния разширен състав са се отвели от производството – 13.04.2022 г., както и че с писмо с изх. № 44-00-2538/02.08.2022 г. на председателя на КЗД, съответно с второ писмо с изх. № 44-00-2347/20.06.2023 г. ищцата е била уведомена, че поради обективна невъзможност не може да се сформира друг Петчленен разширен заседателен състав, който да разгледа жалбата, както и че може да използва алтернативната възможност по чл. 71, ал. 1 ЗЗДискр за водене на производство пред Софийски районен съд. Няма спор между страните и по отношение на датата на влизане в сила на определение № 2168/28.02.2024 г., постановено по адм. д № 6786/2023 г., по описа на Административен съд – София град, а именно: 29.08.2024 г.

С горните две писма административният орган изрично е отказал да разгледа по същество подадената жалба, което бездействие безспорно е незаконосъобразно, доколкото е отменено от съда видно от определение № 2168/28.02.2024 г. Съгласно чл. 61, ал. 2 ЗЗДискр., която разпоредба е възпроизведена и в чл. 28 от Правилата за производство пред КЗД, членовете на заседателния състав се отстраняват на основанията по реда, предвидени в чл. 22 - чл. 24 ГПК. В разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. – т. 6 ГПК са регламентирани основанията за отвод, като в ал. 2 на същата разпоредба е предвидено, че съдията е длъжен сам да се отстрани в случаите по ал. 1, т. 1-5 на чл. 22 ГПК, а когато не приеме отвода по чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК следва да обяви обстоятелствата. От

горните разпоредби следва извода, че за да са налице условията за отвод на член състава на заседателния състав на КЗД следва да са констатирани някои от обективните факти, посочени в чл. 22, ал. 1, т. 1-5 ГПК, докато при отвод в хипотезата на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК следва да са налице обстоятелства, пораждащи основателни съмнения за безпристрастие на член от заседателния състав, поради което същият следва да изложи мотиви в хипотезата, когато не приема поискания му отвод поради твърдения за безпристрастие. В случая видно от доказателствата по делото на проведеното на 13.04.2022 г. открито заседание председателят на заседателния състав на КЗД е поискал уточнение от процесуалния представител на ищцата адв. Ч. във връзка с отбелязаното в писмено становище до състава, а именно: „Ако поисканите тук разпореждания не бъдат извършени.....ще считам, че отговорните за това лица от заседателния състав не желаят по някаква користна причина да си свършат работата“. Видно от протокола адв. Ч. е обяснила, че това не са обвинения, а предположение от бездействието на заседателния състав по преписката във връзка с направеното доказателствено искане за лично призоваване и явяване на ответника П.. Последвал е въпрос от председателя на състава към адв. Ч. да заяви какви са тези користните причини, на който адв. Ч. е отговорила, че това са доказателствените искания, които са законосъобразни и които счита за резонни, с оглед изясняване на преписката в пълнота. Видно от протокола след това изявление на адв. Ч. председателят на състава си е направил отвод с мотиви, че след като се подозира в користни цели следва да се отведе, като моли всеки един от членовете на състава да заяви дали да си направи отвод. Последвал е отвод от докладчика по преписката А. Д., която е обосновала решението си заради абсолютно недопустимото твърдение, че съставът се подозира в користни цели и за да не влияе на по-нататъшния ход на производството и за спокойствието на жалбоподателката. Членът на заседателния състав П. К. си прави отвод с изявление, че за него не са налице основания за отвод, но с удоволствие ще се оттегли, не защото е с нещо укорим, а защото иска да бъде безукорен, така че да са спокойни страните. За да има спокойствие в производството, както и да са защитени интересите на страните, си прави отвод членът на заседателния състав В. С.. Отвод е направен и от З. Д., която се присъединява към казаното от колегите й.

Видно от съдържанието на протокола не е посочено правното основание за отвода така както е регламентирано в чл. 28 от Правилата за производство пред КЗД, но от направените изказвания на членовете на състава може да се обоснове извода, че отводите са направени на основание чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК. Установява се от съдържанието на протокола, че от страна на адв. Ч. не е направено изрично искане за отвод на целия заседателен състав, а преценката за отвод на членовете на заседателния състав е направена след отвода на председателя на състава и молбата му към тях да решат дали да се отведат. Вярно е че отводът е строго личен акт, както и че е в правото на всеки един член на заседателния състав да прецени дали са налице основанията за отвод по чл. 22 ГПК, но в същото време следва да се държи сметка и на обстоятелството, че с тези процесуални действия членовете на заседателния състав на практика са лишили ищцата от право на защита пред КЗД срещу всички форми на дискриминация по аргумент от разпоредбата на чл. 1 ЗЗДискр., тъй като са съзнавали, че при състав на комисията от 9 членове и при отвод на 5 от тях, не е било възможно да се сформира друг Петчленен заседателен състав. От друга страна в ЗЗДискр. не е уредена хипотеза, позволяваща невъзможност за назначаване на заседателен състав поради отвод на членове на КЗД, в какъвто смисъл е становището на председателя на КЗД, изразено в писмо с изх. № 44-00-2538/02.08.2022 г. и писмо с изх. № 44-00-2347/20.06.2023 г. В разпоредбата на чл. 11, ал. 4 от Правилата за производство пред КЗД е предвидено председателят на комисията, при необходимост, да може променя заседателните състави и да създава заседателни състави ад хок. Съдът намира, че в случая председателят на КЗД е могъл назначи

тричленен състав, който да разгледа жалбата, независимо че производството е образувано като множествена дискриминация. Това е така, тъй като КЗД е длъжна по закон да постанови решение по всяка жалба, която е приета за допустима, тъй като противното би означавало отказ от ефективна защита срещу дискриминацията – чл. 2, т. 3 ЗЗДискр.

От доказателствената съвкупност по делото безспорно се установява, че след последното открито заседание на 13.04.2022 г., председателят на КЗД не е предприел действия по определянето на нов заседателен състав освен, че с писмо с изх. № 44-00-2538/02.08.2022 г. и писмо с изх. № 44-00-2347/20.06.2023 г. е уведомил ищцата, че е налице обективна невъзможност за назначаване на нов Петчленен състав. Установява се по делото, че и след отмяната на отказа, обективиран в писмото с изх. № 44-00-2347/20.06.2023 г., отново не са предприети действия по разглеждане на преписката.

По изложените съображения съдът намира, че бездействието на председателя на КЗД в периода от 02.08.2022 г. (когато уведомява ищцата за обективна невъзможност за назначаване на нов Петчленен състав) до 31.10.2024 г. (когато е възобновено административното производство по жалбата за дискриминация от С. К.), е незаконосъобразно, доколкото председателят на КЗД е длъжен да назначи нов състав от членовете на КЗД, който да разгледа жалбата по същество.

От горното следва извода, че по делото се доказва първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът следва да вземе предвид всички обстоятелства по делото, тъй като критерият за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД означава да бъде определен паричен еквивалент на претърпените болки, страдания и душевни безпокойства на ищцата, които следва да са в причинна връзка с увреждането. От свидетелските показания се установява, че в резултат на горното бездействие ищцата е изпаднала в депресия, изразяваща се в дистанциране от близките си, отказ да се среща и да разговаря с близки приятели, отказ да се занимава с продажбата на коли, както и че не е виждала изход от ситуацията. По отношение на здравословното състояние на ищцата не са представени документи, но съдът кредитира показанията на свидетелката Д., според която здравословният проблем на ищцата е от най-тежките, тъй като същата е близа приятелка на ищцата и съответно възприятията ѝ са лични. Горното налага извода, че ищцата е претърпяла болки и страдания през процесния период, които съдът определя на 4090.34 евро (8 000 лева). За да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът взема предвид обстоятелството, че незаконосъобразното бездействие на органа е продължило повече от две години, както и интензитетът на претърпените болки и страдания, претърпени от ищцата, довели до депресивното и здравословното ѝ състояние. Съдът намира, че при условията на пълно и главно доказване, ищцата доказва по делото претърпените от нея болки и страдания. Следователно по делото се доказва и вторият елемент от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а именно: вреда в размер на 4090.34 евро (8 000 лева). Съдът намира, че посочените по-горе болки и страдания са настъпили вследствие на незаконосъобразното бездействие на председателя на КЗД, който в продължение на повече от две години не е назначил нов заседателен състав, който да постанови решение по жалбата на С. К.. В резултат на незаконосъобразното бездействие на председателя на КЗД ищцата е била лишена от гарантираното ѝ по закон право да получи решение по жалбата си във връзка с оплакванията ѝ за осъществена от работодателя дискриминация и сексуален тормоз, което безспорно се е отразило на нейното психическо и здравословно състояние.

По изложените съображения съдът намира, че по делото се установява и третият елемент от фактическия състав на отговорността на ДНСК, а именно: причинно-следствената връзка между

незаконосъобразното бездействие на органа и причинената вреда.

Предвид горното съдът намира, че неимуществените вреди са претърпени от ищцата и съответно ответникът следва да понесе отговорност.

По изложените съображения съдът намира, че исковата претенция е основателна и доказана до размера на 4090.34 евро (8 000 лева), представляваща действително претърпените от ищцата неимуществени вреди от незаконосъобразното бездействие на административния орган. В останалата част до пълния предявен размер от 22 00 лева исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По отношение на претенцията за имуществени вреди в размер на 2 920 лева съдът намира, че същата е недопустима. Това е така, тъй като една част от тях -2 020 лева, представляват съдебни разноски по адм. д. № 6786/2023 г., по описа на Административен съд – София град и тъй като присъждането им е регламентирано по специалния ред, а именно: по реда на чл. 143 АПК, редът за обезщетяване по ЗОДОВ е неприложим на основание чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ. Ищцата е претендирала сторените от нея разноски пред съответната съдебна инстанция, като видно от определение № 2168/ 28.02.2024 г., по адм. д. № 6786/2023 г., в нейна полза не са присъдени разноски в размер на 1000 лева за адвокатско възнаграждение, предвид липсата на доказателства за реалното им заплащане по банков път съгласно уговореното заплащане на адвокатското възнаграждение. Претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в на правените разходи за държавни такси и адвокатско възнаграждение по съдебните дела, представляват разноски по делото по смисъла на чл. 143 АПК, поради което следва да се претендират в производствата по оспорване на административния акт. По отношение на останалата част от претендираните имуществени вреди в размер на 900 лева за платено адвокатско възнаграждение в производството пред КЗД следва да се отбележи, че същото е висящо и не е приключило с решение по същество на жалбата, поради което въпросът с разноските е преждевременно поставен и съответно искът е недопустим.

При този изход на делото в полза на ищцата следва да бъдат присъдени, сторените по делото разноски, съобразно уважената част от исковата претенция. По делото не са представени доказателства да е заплатено по банков път уговореното от страните адвокатско възнаграждение в размер на 2600 лева, поради което същото не следва да бъде присъдено. В полза на ищцата следва да се присъди сумата в размер на 5, 11 евро (10 лева), представляваща внесената по делото държавна такса.

В полза на ответника следва да се присъди сумата в размер на 51.13 евро (100 лева) за юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на С. И. К. сумата в размер на 4090.34 евро (8 000 лева), обезщетение за неимуществени вреди за периода 02.08.2022 г. до 31.10.2024 г., причинени от незаконосъобразното бездействие на председателя на КЗД, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до датата на окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска в останалата му част до пълния предявен размер.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на С. И. К. сумата в размер на 5, 11 евро (10 лева), представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА С. И. К. да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 51.13 евро (100 лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСТАВЯ без разглеждане предявения иск за имуществени вреди в размер на 1492.97 евро (2 920 лева) и прекратява в тази част производството по делото.

Решението подлежи на оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му, а в частта му, с която предявения иск за имуществени вреди е оставен без разглеждане, подлежи на обжалване в 7-дневен срок от съобщаването му с частна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: